

POHLCENI

Série Never After

EMILY McINTIRE

POHLCENI

Copyright © 2024 by Emily McIntire

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavlína Wünschová, 2026

Cover © Cat at TRC Designs, 2026

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-6055-8

EMILY McINTIRE

POHLCENI

přeložila Pavlína Wünschová

PLAYLIST

Poor Unfortunate Souls – Pat Carroll, Disney

Anti-Hero – Taylor Swift

What Was I Made For – Billie Eilish

Only Love Can Hurt Like This – Paloma Faith

Bring Me to Life – Evanescence

Kiss Me – Sixpence None the Richer

But Daddy I Love Him – Taylor Swift

The Loneliest – Måneskin

Who I Am – Wyn Starks

All of Me – John Legend

Načtete kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchete se

*Pro každého, kdo si někdy
připadal neviditelný.*

Leč mořské ženy nemají slz, a tak trpí ještě mnohem více.

HANS CHRISTIAN ANDERSEN, *MALÁ MOŘSKÁ VÍLA*
(překlad Gustav Pallas)

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je temný milostný román.
Je inspirovaný pohádkou, ale nejedná se o fantasy ani o převyprávění.

Hlavní postava je padouch. Pokud hledáte klasičtější četbu, kde dojde k vykoupení a ze zloducha se stane hrdina, pamatujte, že na těchto stránkách nic takového nenajdete.

*

Kniha obsahuje sexuálně explicitní scény a obsah pro dospělé, který není vhodný pro všechny čtenáře. Temné romány se pohybují na škále – to, co je pro jednoho černočerné, může být pro druhého světle šedé. Zvažte proto, zda je pro vás kniha vhodná.

Byla bych radši, kdybyste do toho skočili po hlavě, ale pokud máte zájem o detailní seznam citlivých témat, která kniha obsahuje, naleznete ho na stránce EmilyMcIntire.com.

PROLOG

Venesa

Dvacet jedna let

Přemýšlíš někdy nad smrtí?“
„Je to jednoduchá otázka, ale muž přede mnou, přivázaný k dřevěné hotelové židli, mi ji nezodpoví. Poposednu si a v rozkroku ucítím jeho ztopořený penis. Vklouznu mu prsty pod košili a úzkou černou kravatu, otřu se o něj hrudí a skloním se k němu, až ho můj dech polechtá na uchu. Muž se roztřeše.

Ve mně zatím narůstá znechucení.

Jeho kůži dělí od mých rtů jediný milimetr, ale ten překonat nehodlám. Koneckonců na sobě mám rudou rtěnku a nemůžu za sebou zanechat žádné stopy.

„Cože?“

„Slyšel jsi mě,“ zašeptám. Zmuchlám kravatu v pěsti a druhou ruku mu položím na rameno.

„Jestli někdy přemýšlím... nad smrtí?“ Hnědé oči mu sjedou k mému poprsí. Vybrala jsem si šaty s hlubokým výstřihem, abych dala svá velká prsa na odív a rozptýlila ho.

Muži jsou tak prostí.

Poposednu si a uvelebím se mu na klíně plnou vahou. Muž zasténá a zvrátí hlavu, nedokážu však poznat, jestli bolestí, nebo

rozkoší. Kdyby si nepřál, abych mu spoutala ruce za zády, určitě už by mi zarýval prsty do pasu.

Tady Joey se ale naštěstí nechává svazovat rád.

Rozhlédnu se po jeho prezidentském apartmá.

Sedíme uprostřed obývacího pokoje. Židli jsem sem přesunula, jakmile jsem dorazila, a když mi podal černý provaz a nařídil mi, abych ho spoutala, s úsměvem jsem mu vyhověla. Joey žije v přesvědčení, že si mě zaplatil, ale já tu jsem z jiného důvodu.

Přímo přede mnou, naproti ploché televizi, stojí obrovský hnědý kožený gauč a za Joeym je skrz francouzské dveře vidět do hlavní ložnice. Tě dominuje velká manželská postel s nadýchanými bílými polštáři s logem hotelu Marino, na nichž leží čtverečky mátové čokolády zabalené v alobalu.

Joey tu ve skutečnosti nebydlí, což je poznat na tom, jak je apartmá stále uklizené. Do hotelu chodí jen proto, aby měl kde dát průchod svým zvráceným touhám.

Jako já.

Pochybuju ale, že ví, k čemu se upsal.

S úšklebkem si ho za kravatu přitáhnu k sobě tak blízko, jak mi to jeho pouta dovolí. „Přesně tak,“ potvrdím pomalu. „Nad smrtí.“

„Ani ne.“ Zaváhá. „Ty jo?“

„Já nad ní přemýšlím pořád.“

Upřímnější k němu už dnes večer nebudu.

Joey se zamračí. „Nejseš tady, abys mi vykládala kraviny. Koukej tu svou pusou využít pořádně.“

„Mmmm,“ brouknu, pustím jeho kravatu a Joey narazí do opěrky. „A to jsem si myslela, že si to užijeme.“

Joey sebou škubne tak prudce, že nadskočím.

Roztáhnu rty do líného úsměvu. „Je ti dobře? Zdáš se mi trochu mimo, brouku.“

Joey se odvrátí a tváře mu zrudnou ještě víc. „Jsem v pohodě.“

„Jak myslíš.“

V pohodě rozhodně není, ale dám mu ještě pár minut, aby si na to přišel sám.

Přejedu si po odhalené klíční kosti a zanořím ruku do podprsenky. Mám v ní ukrytý kapesní nůž, který mě tíží a připadá mi, že rozechvívá mou bledou kůži. Za normálních okolností vždy používám jedy – je to kreativnější, *zábavnější* – ale rozkazy zněly jasně.

„Co to děláš?“ Joey sebou znovu trhne a zvrátí hlavu v záchvatu křeče. „*Do hajzlu.*“

Natočím mu tvář k sobě a poklepu mu na rty. „Pššš. Tiše, čumáčku.“

„Ty přezdívky si nech!“ vyštěkne.

Usměju se. Když se rozčiluje, je mi ho až líto.

Ve tváři se mu objeví znepokojení a v noze mu škusne tak, že mu vrazím řadry do hrudi.

„Roz-rozvaž mě,“ koktá.

Otevřu nůž a krvavě rudými nehty přejedu po jeho ostrí. „Milý Joey, ty momentálně nejsi v pozici, abys mi něco přikazoval.“

„Rozvaž mě, ty mrcho!“ zopakuje. „*Hned!* Víš vůbec, kdo já...“

Slova mu odumřou na jazyku, protože ho schvátí další křeč. Využiju příležitosti, sjedu mu nožem po tváři a ohryzku a zastavím se na jeho krku.

„Pozor na pusu,“ zavrkám a zatlačím na hrot. „Začínáš mě vzrušovat.“

Joey sebou cukne ve snaze se vymanit z pout, ale nemá šanci. Uzly jsem se naučila vázat od strýce T. už v patnácti, takže jsem měla spoustu času cvičit. Tím pohybem se ale různé o nůž a z krku se mu vyřine rudá stružka krve.

Nohou mu projede další křeč, až se zakymácím.

„Za chvíli se budeš cukat ještě víc, brouku.“

„C-cože?“ vykoktá Joey.

Věnuju mu lítostivý pohled. „To ten strychnin, co jsem ti přimíchala do pití, když ses věnoval mým kozám.“

Joey začne dýchat zrychleně a za chvíli už jen lapá po dechu. Přesně podle plánu.

Na jed je na rozdíl od mužů spoleh.

„Nevím, jestli ses někdy pozastavil nad tím, jak jsou jedy krásné.“ Prohlédnu si ho. „Pochybuj. Už je to vcelku zapomenuté umění. Nikdo už ho nedokáže patřičně ocenit. Moje lektvary jsou ale hotová umělecká díla.“ Odmlčím se a hrdě se usměju. „Tak jim říká můj nejlepší kamarád. Lektvary. Jako bych byla nějaká čarodějka, co ti přijde ukrást duši.“

„Kurva... do ha...“

„Vlastně má tak trochu pravdu,“ pronesu zamyšleně a s nakloněnou hlavou se podívám na Joeyho. „Bohyně noci, Nyx, už netrpělivě čeká na další oběť. Nejradši má upálená, pohřbená zvířata, ale těm já ublížit nedokážu, takže jí musí stačit lidi.“

Teď si z něj vyloženě střílím. Je sice pravda, že se zabývám temnou magií, ale žádné oběti bohům nepřináším. Stejně jako většina čarodějek.

„Ty... ty jsi vyšinutá.“

S povzdechem odtáhnu nůž. „Brouku, už jsem ti říkala, ať neplýtváš dechem. Jsem tady, protože jsi uzavřel smlouvu s ďáblem, a nic na světě už tě nezachrání.“

„N-nic jsem neudělal.“

„Ale cukrouši, já ti věřím, fakt, ale víš, jak to v týhle branži chodí.“ Mávnu rukou. „Detailů mě radši ušetři.“

Joey se celý nekontrolovaně třese a marně lapá po dechu.

Popravdě už mě to celé začíná celkem nudit.

„Jestli ti to pomůže, udělala bych to ráda. Zachránila tě. Snažím se na sobě teď pracovat, chápeš? Pomáhat, ne jen ubližovat.“

Teď si tak trochu vymýšlím. Říkám to jen proto, abych si připadala lépe.

„To... to bolí... ty krávo.“

Úsměv mi spadne ze rtů. „Pravda. Bolí to určitě. Ale tu krávu sis mohl odpustit.“

Popadnu ho za bradu a zaryju mu nehty do kůže, až se do ní otisknou pŕlměsíčky. „Bohužel jsi uzavřel dohodu s někým jiným než se mnou. A dohoda je dohoda, miláčku, ať už ji uzavřeš s kýmkoli.“ Jeho kůže začíná nabírat nezdravou barvu a já znechuceně sraštím tvář. Poplácám ho po tváři. „Tomu určitě rozumíš.“

Joey prudce zvrátí hlavu, otevře ústa a hladově zalapá po dechu.

Vymrštím ruku a zabodnu mu nůž hluboko do krkavice.

Joey hlasitě vykřikne, ale jeho výkřik okamžitě vystřídá chrčení, jak se mu do krku nahrne krev. Popravdě mu nerozumím ani slovo.

Z vlastní zkušenosti ale vím, že je stejně lepší, když muži mlčí.

Žilami mi proudí adrenalin a srdce mi bije tak hlasitě, že ho slyším až v uších.

Joey sebou škube tak moc, že se celá židle kýve, a tak se předkloním, abych ji ustálila. Z tepny se dál valí krev a barví jeho čistě bílou košili doruda. Zesílím stisk a klouby mi zbělají.

Vytrhnu nůž, vyskočím na nohy a couvnu, aby mě nezasáhla krev, která z něj stříká jako voda z fontány. Pro jistotu jsem se sice oblékla do černého – znám se – ale šaty jsou nové a byly dražší, než si můžu dovolit, proto bych si je ještě někdy ráda vzala znovu.

Židle se nakonec převrhne a s hlasitou ránou dopadne na zem. Ačkoli je to zvrácené, fascinovaně přihlížím, jak Joey na potřísněném koberci ochabuje a jeho steny utichají.

Vydechnu, abych se uklidnila, dřepnu si a prohlédnu si jeho tvář. Při pohledu na tu spoušť se zašklebím.

Jo, jed takový nepořádek nezanechá.

Joey na mě hledí vytřeštěnýma, lesklýma očima, ve kterých už nic nezbylo.

V pokoji panuje ticho tak dusivé, že mi zvoní v uších.

Joey zaječel pouze na začátku. Nejspíš si chtěl zachovat hrdost a nechtěl působit jako slaboch, a to ani v posledních chvílích. Takoví už muži v jeho postavení bývají.

„Děkuju ti za vřelý přijetí, Joey,“ pronesu k jeho mrtvole a otřu si čepel o jeho košili. „Mám tě pozdravovat od Kingstonových.“

Venesa

O dva roky později

Co tady, ksakru, děláš?“ vyjekne sestřenka. Stojím naproti ní „u řeky Hudson, měsíc zastínily mraky, a tak kolem panuje hluboká tma a ona si mě nejdřív vůbec nevšimla. Má štěstí, že tu jsem sama. Kdyby natrefila na někoho jiného, už mohla být dávno mrtvá – je tak tupá, že by nestačila vydat ani hlásku.

„Ahoj Ario. Taky tě ráda vidím,“ ušklíbnu se sarkasticky a sjeďu ji pohledem.

Má na sobě večerní smaragdově zelenou róbu, červené vlasy si vyčesala do ledabylého drdolu, který se jí už téměř úplně rozpadnul, a v rukou třímá lodičky s červenou podrážkou, z nichž jedna má zlomený podpatek.

Vypadá sice, jako kdyby vylezla z popelnice, ale pořád je to zhýčkaná princezna.

„Vyrazila sis zaběhat? Hezky takhle o půlnoci?“ popíchnu ji.

Aria si z hladkého čela odhrne pramen vlasů a probodne mě pohledem. „Do toho, co dělám, ti nic není. Jak jsi mě vůbec našla? A co děláš v New Yorku?“

„Máš nějak moc otázek. To ty máš v ruce rozbitou botu a vyloženě si říkáš o to, aby tě někdo zabil,“ ukážu rukou po okolí.

Našla jsem ji tak jako vždycky – podle sledovacího zařízení, které jí strýc nainstaloval nejen do mobilu, ale také do náramku, který dostala k sladkým šestnáctinám.

Sledovací zařízení zřejmě schoval do všeho, co jí dal, a všechno, co Aria má, dostala od něj. Sama si nevydělává, je to jeho jediná dcera a strýc o ni má přehnanou starost, a to i přesto, že před lety utekla z domu. Někdy přemýšlím, jestli si Aria uvědomuje, že když si od něj nechá všechno platit, postrádají ty její „útěky“ smysl, ale vypadá spokojeně a na život v luxusu je zvyklá, takže se jí vlastně nedivím.

Aria si založí paže na hrudi. „To tě zase poslal táta?“

Ušklíbnu se.

Odpověď už dávno zná.

„Nejsem malá holka! Dokážu se o sebe postarat. Až se vrátíš domů, nezapomeň mu to vyřídit.“ Aria si dupne, ale záhy zamrká bolestí, a když zvedne nohu, aby si prohlédla chodidlo, zjistí, že jí teče krev. „No super,“ zaúpí.

Nakrčím obočí, významně pohlédnu na rozbitou lodičku v její ruce a rozhlédnu se po opuštěném prostranství. „Ale teď vážně – proč se procházíš po vlhkých kamenech kolem temný řeky v šatech za tisíc dolarů?“

Aria si s odpovědí dává načas. Věnuje mi zvláštní pohled, jako by mi přece mělo být jasné, proč takhle vyvádí.

„Měla jsem rande,“ vysvětlí mi konečně. „Moc se nepovedlo a tady u vody... je klid.“

Vtom se vydá po skalnatém břehu, klouže mezi kameny a drobnými prsty se zachytává těch větších, aby neupadla.

„Kam to, sakra, jdeš, Ario? Copak nechceš slyšet, co má tatík na srdci?“ Naštvaně se vydám za ní.

Aria zakopne a sykne bolestí.

„Pořežeš si nohy a zanítí se ti to,“ zkouším to znovu, abych ji aspoň zpomalila.

Aria se na mě ohlédne a zarazí se. „Jsi tak dramatická.“

„To mi zní skoro jako kompliment,“ přemítám nahlas. „Třeba bych měla zkusit štěstí v New Yorku a uchytit se jako zpěvačka místo tebe. A ty pošupajdiš domů a budeš pracovat pro tatíka.“

„Neplácej blbosti.“

„Já bych řekla, že bych na Broadwayi měla větší šanci než ty, co myslíš?“

Aria si odfrkne. „Ale prosím tě.“

Nemyslím to vážně. Pro strýce pracuju ráda, hlavně od té doby, co se Aria odstěhovala a on začal veškerou pozornost věnovat mně. Navíc si jsem jistá, že Aria nemá ponětí, čím se její otec živí ve skutečnosti. V jejích očích je to zkrátka nejbohatší podnikatel v Jižní Karolíně.

Já pro něj však dělám mnohem víc. Pomáhám mu hlavně udržovat image, aby nevyšlo najevo, jak velkou moc třímá doopravdy.

Vznosné budovy a honosné obleky jdou ruku v ruce s korupcí a pravda je taková, že strýc je nejen uznávaný podnikatel, ale zároveň nejmocnější gangster Jižní Karolíny.

Každopádně se Arie nedivím, že se odtamtud odstěhovala.

New York má své kouzlo. Pohlédnu na mrakodrapy tyčící se za řekou a mohutným mostem a v hrudi se mi rozlije hřejivý pocit.

Mám to tu ráda, ale nahlas bych to nikdy nepřiznala, protože bych pak měla s Ariou něco společného.

Manhattanem byla posedlá odmala. Vystříhávala z časopisů fotografie a zdobila si jimi zeď, takže mě tím nejspíš nakazila.

Ale je to absurdní. Sny jsou jen sny. Nic víc.

Třeba jí to jednou dojde... anebo taky ne. Mně to může být jedno.

„No?“ Rozhodí rukama. „Tak o co teda jde? Vyklop to, Uršo. Co táta chce? Poslal tě, abys mi pomohla?“

Proberu se a probodnu Ariu za tu přezdítku pohledem. Zamírím k ní a snažím se přitom neuklouznout na kamenech. „Jak jako pomohla? Pomohla s čím?“ Nechápavě na ni pohlédnu, protože nevím, o čem to mluví. „Jen se chtěl ujistit, že jsi v pohodě.“

Aria zamrká a ve tváři se jí znovu objevený zmatený výraz. „To je všechno?“

Pokrčím rameny. „Jo. Však ho znáš.“

Rozhodně nechci přiznat, že mě můj strýc, který mě údajně považuje za eso v rukávu, vyslal, abych uprostřed noci osobně zkontrolovala jeho rozmazenou dcerku, a já tak zoufale toužím po jeho uznání, že jsem souhlasila.

Můj nejlepší kamarád Fisher tvrdí, že moje bezhlavá věrnost představuje mnou největší slabinu, ale já s ním nesouhlasím.

„Takže všechno v pohodě? Až teda na... tohle?“ Obsáhnu rukou její vzezření.

Aria mě zpraží pohledem. „Mohla bys už sklapnout? Bože, proč pořád musíš...“

Vtom se ozve tichý, hluboký sten. S divoce bušícím srdcem ji popadnu za paži a umlčím ji.

Znělo to lidsky.

Netuším, co tu Aria dělá ani do jakého průšvihů se namočila, že vypadá tak zbědovaně, ale nehodlám to zjišťovat tady, u opuštěné části řeky, kam se hází mrtvoly.

Aria se rozhlédne a nakrčí dokonale pěstěné obočí. „Co je?“

Kdosi znovu zasténá. Otočím se a pohledem pročesávám velké vlhké kameny a temná zákoutí kolem.

„Copak to neslyšíš?“

„Koho to zajímá?“ Aria si začne prohlížet nehty, jako by ji to ani trochu nevzrušovalo. „Tak hele, když už jsi tady, vyříd' tátovi, že by bylo fajn, kdyby mi zvýšil kapesný.“

Nevšímám si jí a místo toho zamírím blíž k vodě, abych zjistila, odkud se ty zvuky berou.

Aria klopýtá za mnou. „Haló! Posloucháš mě?“

„Neboj, ten tvůj ječák se nedá přeslechnout,“ odseknu.

„Jsi pěkná ubožačka, víš to? Co kdyby ses vrátila tam, odkud jsi...“

„Ticho!“ okřiknu ji a zaostřím na postavu v dálce.

Na kamenech leží muž a voda do něj naráží, jako by se ho snažila vzbudit. Muž má ale dál zavřené oči a drobné vlnky si s ním pohrávají jako s hadrovým panákem.

Super. Řešit umírající chlapy jsem dneska v plánu taky neměla.

Zhluboka si povzdechnu, zvrátím hlavu a vzhlednu k obloze. *Dorůstající srpek*. Ideální čas začít znovu. Neměla jsem říkat, že na sobě chci pracovat. Stejně jsem to nemyslela vážně. Správňáctví se přeceňuje.

A teď se mi vesmír vysmívá.

„Veneso!“ zasyčí Aria.

Nevšímám si jí, přistoupím k muži blíž a nakloním hlavu. Vypadá vcelku mladě a někoho mi připomíná. Je ale tak špinavý a zakrvácený, že nepoznám koho.

„Uršo, co to ksakru... No do prdele,“ vydechne Aria, když ke mně dojde.

„Mm-hmm,“ přikývnu a pořádně si ho prohlédnu.

Rozhodně je v bezvědomí, alespoň částečně, a bezpochyby je zraněný. Nejspíš člen nějakého pouličního gangu, který se

namočil do nějakého průšvihů. Má na sobě ale drahý, teď už tedy úplně zničený oblek, takže by to mohlo být horší. Třeba patří k mafii.

Neměla bych se do toho plést.

„Měly bychom jít,“ šeptne Aria. Modré oči má vytřeštěné.

Zavrtím hlavou. „Nemůžeme ho tady jen tak nechat.“

„Cože?!“ zasyčí. „Zbláznila ses?“

„Snažím se být slušnej člověk,“ obořím se na ni.

Aria si odfrkne a zamumlá: „Na to už je trochu pozdě.“

Pohlédnu na ni a zamrám. Už mě začíná vytáčet.

Olíznu si rty, ještě chvíli ji probodávám pohledem a pak se přesunu ke zraněnému cizinci.

Za mnou se ozvou mlaskavé kroky, jak se Aria vydá po vlhkých kamenech za mnou. „Panebože, vždyť je napůl po něm. Nech ho tady, třeba ho sežerou ryby. Už *pojd!*“

Má pravdu, vím to, ale přesto...

Kleknu si a prsty mu nahmatám pulz. Cítím ho, ale jen slabě. Na boku má ránu, ze které mu prýští krev a vsakuje se do vlhké země.

Rozhodně je zraněný. A vypadá to, že dost ošklivě. Pobodal ho někdo? Střelil? Takhle potmě to nepoznám.

Muž znovu zasténá, pomalu otočí hlavu ze strany na stranu, ale oči neotevře.

Žaludek mi vyskočí do krku, protože bych odsud vážně měla co nejdřív zmizet.

„Veneso, tady končí sranda,“ oboří se na mě tiše Aria. „Táta tě zabije, jestli se do tohohle namočíš.“

Probodnu ji pohledem a přesunu pozornost zpátky k muži. Co ona ví o tom, čím jejího otce popudím?

V tomhle případě má ale pravdu.

Aria si dupne. „Jdu pryč.“

„Pane na nebi, buď zavři zobák, nebo přestaň vyhrožovat a už běž!“ vyštěknu na ni.

Sundám si černý svetr, převalím muže na bok a svetr polo-
žím pod něj. Pokusím se ho kolem něj uvázat, abych zastavila
krvácení, ale muž je obrovský a kluzký od krve i špíny, a tak se
mi to nepodaří. Znaveně vydechnu, svetr zmuchlám a aspoň ho
k ráně co nejvíc přitisknu.

Kdybych byla doma, smíchala bych řebříček s vodou, namí-
chala mast a ránu jí potřela – jasně že mě dobré úmysly musí
popadnout ve chvíli, kdy mám úplně prázdné ruce.

Víčka se mu zachvějí a mnou se prožene panika jako tornádo.

Aria má pravdu. Strýc T. mě zabije, jestli ten chlápek vážně
patří k newyorské mafi a já se do toho bez jeho vědomí zapletu.

Z nějakého důvodu tu ale toho muže nedokážu nechat.

„Poslouchej,“ nařídím Arie, „počkej tady s ním, jo?“

„Ani. Náhodou.“ Založí si paže na hrudi a zavrtí hlavou.

S povzdechem si prohrábnu vlasy. S Ariou nikdy nebyla řeč,
ale je neskutečně povrchní a je ráda středem pozornosti, takže
jí to jen musím správně naservírovat.

Chvíli na ni jen hledím, koušu si spodní ret a přemýšlím, jak
na ni. „Všichni by tě měli za hrdinku.“

V očích se jí zableskne a prsty začne bubnovat o paže.

„Zamysli se nad tím. Jsi mistryně v překrucování příběhů
a já moc dobře vím, že se chceš dostat do médií, tak jako dřív.“
Kývnu směrem k muži. „Tady máš šanci. Tak ji využij.“

Aria pohlédne na muže a pak zpátky na mě. V jejích velkých,
modrých očích se zračí nerozhodnost.

„Hele,“ sáhnu do pravého košíčku své podprsenky a vytáhnu
z ní malou lahvičku, kterou u sebe nosím pro všechny případy.

Aria svraští obočí. „Co to je?“

„Látka napuštěná amoniakem. Abys ho probrala.“ Kývnu hlavou směrem k muži na zemi, kterému stále stlačuju ránu na boku.

„Bože, ty jsi ujetá. To prostě... nosíš jen tak s sebou?“

Pokrčím rameny, protože jo, nosím.

Aria zaváhá, ale nakonec ke mně přejde a lahvičku si vezme.

„Budeš mu muset ránu stlačovat, než někdo přijde. Jinak vykrvácí.“

„Fuj, to je hnus. Budu celá od krve.“ Nakrčí nos. „Víš ty co? Ne. Už tak mám večer na hovno, takže na něj kašlu a na tebe taky.“

Otočí se a zamíří pryč.

Otráveně přelétnu pohledem mezi ní a mužem na zemi.

Z neznámého důvodu ho levou rukou pohladím po vlasech černých jako noc. „Co ti to provedli?“

A potom, ačkoli nedokážu vysvětlit proč, se k němu skloním a zašeptám mu do ucha: „Neumírej. Nenech je vyhrát.“

Muž sebou trhne, odlepí víčka a upře na mě zářivé oči modré jako oceán.

Zmocní se mě panika. Vyskočím na nohy a co nejrychleji ucouvnu.

Ty jedna blbko.

Jestli má být mrtvý a strýc zjistí, že jsem se přimotala k new-yorským záležitostem?

To už se rovnou můžu zabít sama.

Muž oči znovu zavře a upadne do bezvědomí, ale to už běžím pryč a schovávám se mezi stromy. Pohlédnu na svoje ruce umazané od krve. Se skousnutým rtem zvažuju, co teď, a palcem si přitom pohrávám s kůžičkou na prsteníčku. Vtom se ale na břehu objeví Aria.

„Uršo,“ šeptne naléhavě a rozhlédne se kolem dokola.

Kousnu se do rtu, abych zůstala zticha.

„Veneso!“ zkusí to znovu.

Muž na zemi zasténá, čímž si získá její pozornost.

Aria se k němu přiblíží, dřepne si k němu a se znechuceným výrazem zvedne můj svetr. „Koukej mě dostat na titulní stranu. Jinak si mě nepřej.“

Na chvíli svetr položí, odzátkuje lahvičku, kterou jsem jí dala, a strčí mu ji pod nos. Ještě jednou se rozhlédne, nejspíš jestli mě někde nezahlédne.

Muž mocně zalapá po dechu, probere se a upře na ni pohled.

A v té chvíli na mě Aria zapomene.

Místo toho ho pohladí po mokrých vlasech, přitiskne mu *můj* svetr k ráně a začne mu tiše broukat.

Enzo

Dvacet devět let

O rok později

Všichni čekají, že se ožením. Vyžaduje to mé postavení i rodinná příslušnost. Jako malý jsem se na to těšil. Dokonce jsem o tom snil.

Když jsem byl kluk, bydleli jsme v malém, dvoupokojovém bytě v Trillie, v Brooklynu. Stěny byly tenké, a tak mě v noci budil mámin dívčí chechot a otcovy tlumené oplzlé řeči.

Druhý den ráno na mě většinou čekala velká snídaně tvořená párkem s vejci, doprovázená vůní kávy. Táta byl začtený do novin a na mámě tehdy bylo všechno poznat. Tváře měla červené a oči, stejně modré jako ty moje, se jí třpytily. Kdykoli prošla kolem táty, s mrknutím ji chytnul za zadek a máma se rozzářila, jako když dítě vejde do cukrárny. V takových chvílích se mi v hrudi rozléval hřejivý pocit bezpečí a klidu.

Můj táta byl zapřísáhlý tvrďák, ale jakmile šlo o mou mámu, stala se z něj úplná hrdlička a z mámy taky. Při pohledu na ně jsem si byl jistý, že jednou najdu pravou lásku i já.

Jak jsem ale dospíval a táta šplhal po žebříčku v syndikátu výš a výš, chichotání se změnilo v hádky a křik. A pak, jednoho dne, máma spolykala moc prášků, které jí táta nosil domů „na nervy“, a utichl i křik.

Přestal jsem věřit v lásku a stala se z ní jen vzpomínka, kterou bych nejradši pohřbil.

Od té doby si ji spojuju už jen s bolestí, která mě zasáhla, když matka zemřela.

Když mi tedy táta domluvil svatbu s holkou, kterou klátím poslední rok? Nevadilo mi to. Stejně je to jen kus papíru.

Shlédnu k mobilu.

Giovanni: Táta ti vzkazuje, ať mu zavoláš. Prej ho už zase někdo sleduje.

Zasténám a zamyslím se nad odpovědí. Táta lidem nikdy moc nevěřil, ale co před pár lety zemřel bratr, je úplně nepříčetný, paranoidní, nic ho neuklidní a jeden nikdy neví, jak bude reagovat.

„Zlato, posloucháš mě vůbec?“

Pohlédnu na svou snoubenku Ariu, která sedí na sedadle vedle mě. Sjedu pohledem od konečků jejích zářivě rudých vlasů přes malá, ale pevná prsa až k pastelově růžové sukni, z níž jí čouhají dokonalé nohy. Kůži má hladkou jako samet a bílou jako alabastr, ačkoli má italské kořeny a věčně se válí u bazénu nad mým střešním bytem a opaluje se. Když pohlédnu do jejích světle modrých očí, podráždění mě opustí.

Aria luskne, až se jí tenké zlaté náramky na zápěstí rozcinkají, a mě ta sentimentalita zase rychle přejde.

Vezmu ji za ruku, přitáhnu si ji k ústům a vtisknu polibek na její hřbet. „Samozřejmě, princezno.“

Aria se přestane mračit, usměje se a nadzvedne obočí. „Tak co jsem teda říkala?“

Ve spáncích se mi roztepe bolest. Pustím ji, zajedu si rukama do vlasů černých jako noc a zatahám se za kořínky, abych nastupující bolehlav zahnal. „Bože, Ario, to má bejt nějaký výslech nebo co?“

Aria se opře, založí si paže na hrudi a sladce se na mě usměje. „Nemusíš na mě hned vyjíždět. Nemyslela jsem to zle. Jen jsem chtěla, aby ses mi trochu věnoval, to je všechno.“

Zatnu čelist, pohlédnu dopředu a ve zpětném zrcátku zachytím pohled svého mladšího bratrance Scottyho. Podle mě tu není moc rád, protože určitě nestojí o to poslouchat rodinné hádky a dělat mi šoféra, ale je *cugine*, nováček, chce se osvědčit a zapadnout do rodiny, a tak jel taky.

Scotty rychle odvrátí zrak, ale já si stejně všimnu, jak se mu v očích cosi mihne. Potlačím zasténání. Scotty byl vždycky hrozná drbna a poslední, co potřebuju, je, aby tátovi vyslepičil, že jsem na Ariu zlý.

Táta ji z nějakého důvodu zbožňuje. Tak moc, že požaduje, abych si ji vzal. Aria samozřejmě netuší, že za zasnubami stojí on. Ani že i její otec svatbu vmžiku schválil.

Zmocní se mě pocit viny – kdyby nebylo Arii, vůbec bych tu teď nebyl. Dlužím jí svůj život. Vztít si ji je to nejmenší, co pro ni můžu udělat. Koukat se na ni dá. A šuká se s ní taky dobře.

Natočím se k ní, uchopím její tvář do dlaně a Aria pookřeje ještě víc. Palcem pohladím pihy na jejím nose a ona se mi opře do dlaně jako kotě, co zoufale touží po pohlazení. Je nádherná. Jemné pastelové LED osvětlení, které lemuje vnitřek našeho Mercedu Maybach, dává ještě víc vyniknout její zářivé pleti a ostrým rysům.

„Princezno, nedělej, že jsi se mnou proto, že umím dobře naslouchat,“ mírním ji.

Aria si odfrkne. „Neblbni, zlato. Jsem s tebou proto, že tě miluju.“

Nevím, proč se k ní chovám jako kretén. Nezaslouží si to. Možná doufám, že mě konečně odpálkuje, a já něco ucítím. Že

přestanu myslet na to, že mě oblek v hodnotě tisíců dolarů dusí, a budu si moct přestat hrát na spořádaného občana, který se jde představit otci své nastávající.

Už dlouho jsem nepocítil nějakou jiskru.

Opřu se a upravím si manžety. „No tak, Ario. Když jsi souhlasila, že si mě vezmeš, věděla jsi, do čeho jdeš.“

Aria se s odfrknutím obrátí k zatmavenému oknu, ale nevyvrací mi to. Víím, že se domnívá, že je do mě zamilovaná, ale pro mě náš sňatek představuje pouze obchodní dohodu. Díky které ona i můj otec získají, co chtějí.

A já jsem oběma dlužný.

„Ale no tak, s tím na mě nechod.“ Ukážu na její našpulené rty. „Co po mně chceš?“

„Nejdřív by ses mohl omluvit.“ Nadzvedne bradu a popotáhne.

Tiše se zasměju. Moc dobře ví, že ode mě se jí žádné omluvy nedostane. „A co kdybych ti místo toho koupil ten prsten, po kterým pokukuješ poslední měsíc?“

Aria mi věnuje kradmý pohled. „Ten s tím růžovým diamantem?“

Mobil v klíně se mi rozvibruje, ale já ho nezvednu. Místo toho dál hledím na Ariu.

„Kolik že stál?“ zeptám se.

Aria svěsí paže. „Záleží na tom?“

Ano. Na penězích záleží vždycky, já ale víím, že na Ariu neplatí sladká slůvka ani omluvy. „Když jde o tebe, princezno? Ne.“

A je to.

Aria roztáhne ústa do zářivého úsměvu a natočí se zpátky ke mně. Pokaždé na ni zafunguje totéž – stačí jí nabídnout další cetku do její sbírky a hned pookřeje.

„Jsem jen nervózní, jak to všechno dopadne,“ vysvětluje. „Tatka je... My dva jsme... Prostě jen chci, abyste se měli rádi.“

V takových chvílích je nad slunce jasnější, že mě vůbec nezná, a to jsme spolu strávili celý rok.

Původně jsem nechtěl, aby z toho vzešlo něco víc, a měl jsem v plánu si s ní jen párkrát užít. Abych jí poděkoval za to, že mě zachránila v tu noc, kdy jsem vyplaval na břeh řeky Hudson potom, co mě do ní někdo strčil... Kdo? To nevím.

Do chvíle, kdy jsem se tu noc probral, si nic nepamatuju.

Ukázalo se, že média Ariu Kingstonovou zbožňují, a jakmile se informace o mé záchraně objevila ve zprávách, stal se z nás oficiální pár známý po celém New Yorku. A když se její otec dozvěděl, kdo jsem, klec sklapla.

Spojit se s Kingstonovými z Jižní Karolíny? Tím by získal větší moc a vliv a poslední dobou se mi zdá, že mu na ničem jiném nesejde.

V ostatních členech mafie bublá nespokojenost a nelíbí se jim, jak táta nakládá s tím, co jsme vybudovali, a kdyby z něj nešel takový strach, vyčetli by mu to.

Jak náš odkaz *ničít*, pokud je tedy to, co se šeptá, pravda.

Nikdo však nemá odvahu se mu postavit – obzvlášť potom, co v autě zezadu střelil do hlavy svého vlastního rádce jen proto, že měl „pocit“, že ho zradí.

Jeho pozici nikomu novému nesvěřil. Role důvěrníka tedy připadla na má bedra a s každým dnem vlivem paranoie jeho důvěra ve mě slábne.

Obzvlášť potom, co se mě někdo pokusil zabít.

Neúspěšný atentát však jen rozdráždil šelmu, a i když to Carlosovi Marinovi nemyslí tak jako dřív, stále mu jsem věrný, a co řekne, to platí. Mým úkolem navíc nikdy nebylo přivádět

ho k rozumu. Od toho tu vždycky byl můj bratr Peppino, a co ho zavraždili, nejsem schopen jeho roli zastat.

Donutím se k úsměvu a stisknu Arie stehno.

Aria položí ruku na mou a upře pohled na naše propletené prsty – nejspíš si už představuje ten nehorázně drahý šperk, co jí brzy přibude do sbírky.

Chvíli panuje blažené ticho, potom mě Aria pustí, otevře lednici za zadními sedačkami, vytáhne z ní láhev chlazeného šampaňského, nalije ho do vysoké křišťálové sklenice a podá mi ji.

„Na povzbuzení?“ Přiložím si sklenku k ústům, loknu si a potlačím úšklebek. Ta předražená břečka mi vůbec nechutná, ale během těch let, kdy jsem uzavíral obchodní dohody s různými blbečky, jsem jí z donucení vypil tolik, že jsem si na ni už zvykl.

„Tak nějak.“ Aria vyhlédne z okna a napije se. „Tenhle výlet ti prospěje. Nám oběma. V Atlantic Cove je větší klid. Odpočineme si, užijeme si zasnubní večírek, poznáš to tam.“

Znovu si přihnu. „Nestěhujeme se tam.“

„Cože? Bože, to ne. Snažím se odtamtud zdrhnout od chvíle, co jsem se naučila chodit.“

„A přesto se tam chceš vrátit,“ připomenu jí.

„Tatka nám chce uspořádat večírek na oslavu našich zasnub a já se to snažím mezi námi urovnat,“ opraví mě a pokrčí rameny.

„Aha.“

Na oslavě trvá její rodina, a tak mi je putna, kde se bude konat. Všechno důležité se stejně odehrává v New Yorku. Dopiju šampaňské a odepíšu Giovannimu, své pravé ruce.

Já: Řekni mu, ať se naučí používat mobil jako normální člověk a kouká mi zavolat sám. Co to místo v Brooklynu, nějaký novinky?

S Giovannim se známe odmala. Když Peppina zabili a já převzal jeho podniky a stal se podšéfem, povýšil jsem Giovanniho ze *soldata* na *capa*. Teď má moji partu na starosti on a já se krčím za neprůstřelným sklem v nóbl budovách a žvaním o nemovitostech jako srab.

V téhle branži je ale nejdůležitější obklopit se lidmi, na které se dá spolehnout, a on je jediný, komu věřím.

Obchodování s nemovitostmi mě upřímně k smrti nudí.

Nikdy jsem se nebál ušpinit si ruce. Hráť si na slušného podnikatele mě sice nebaví, ale už před časem jsem se naučil, že je to součástí našeho povolání, aby nám policie pořád nedýchala na krk. Člověk se aspoň musí tvářit, že peníze získává legálně. Část našich příjmů skutečně plyne z legálních zdrojů. Ale rozhodně ne všechny. Většina našich dohod je přinejmenším pochybná.

Přejedu si palcem klouby druhé ruky a vzpomenu si, jaké to bylo, když jsem mohl upustit páru. Když jsem argumentoval pěstmi a rány a modřiny mě bolely ještě dlouho potom.

Giovanni: Teď to jdu akorát řešit. Jak je v Jižní Karolíně?

Vyhlédnu z okna. Momentálně se zřejmě nacházíme v samém centru Atlantic Cove – míváme velké bílé vyhlídkové kolo a malé občůdky lemující promenádu, za níž se třpytí oceán. Všude kolem stojí palmy a vysoké prosklené hotely a obytné domy, které se tyčí až k zataženému obloze. Je to zvláštní směsice minulosti a současnosti, válka mezi historií a modernizací. Zajímalo by mě, na jaké straně stojí Trent Kingston – zda budovy strhává, nebo je renovuje.

Na konci dřevěného mola v moři stojí kovaný oblouk s vybledlým nápisem „Promenáda Atlantic Cove“, který na vršku doplňuje zářivě růžová mušle. Cestou si všímám usoplených dětí, které pobíhají po písčité pláži a zubí se od ucha k uchu.

Píchne mě u srdce. Promnu si hrud', abych tupou bolest zaplašil, a odepíšu Giovannimu.

Já: Kýč.

Giovanni: Co to kurva je?

Já: Jsem snad slovník? Najdi si to.

Giovanni: Stronzo.

Ušklíbnu se, protože mě právě nazval blbečkem.

Aria začne pohupovat nohou, a i když ji vidím jen koutkem oka, už teď mě to vytáčí.

„Bude to v pohodě,“ usměju se na ni zeširoka ve snaze ji uklidnit. „Rodiče mě milují.“

Aria se uvolní a oplátí mi úsměv. „*Já* tě miluju a na ničem jiném nesejde.“

Nic jí na to neodpovím.

Jedeme podél pláže, turistů ubývá a davy postupně mizí. Mrakodrapy vystřídají jednopodlažní a mobilní domy a zanedlouho zmizí i ty. Nakonec dorazíme k mohutné bráně a široké příjezdové cestě.

Aria stáhne okýnko, aby kamera mohla naskenovat její tvář, a brána se otevře. Projedeme mezi dokonale zastřiženými stromy na konec točité příjezdové cesty a zastavíme před staromódním sídlem s velkými okenicemi a mohutnými bílými sloupy rámu-jícími prostornou verandu. Před sídlem stojí kamenná fontána, v jejímž středu se nachází socha mořské panny, z jejíž úst a rukou tryská voda.

„Tady jsi vyrostla?“ zeptám se Arii.

Nemělo by mě to udivovat. V přepychu žije celý život, což je další věc, která nás zásadně odlišuje. Moje rodina si veškeré jmění i moc vydobyla od nuly a jako králové jsme si začali žít až tehdy, když mi bylo dvacet a z táty se stal *capo di tutti capi*, šéf

všech šéfů. Předtím jsem byl jen dítě *soldata*, pobíhal jsem po ulicích Brooklynu, a když jsem se namočil do nějakého průšvihů, vysekal jsem se z něj zmínkou o tátovi.

Aria s brouknutím přikývne.

Vystoupím z auta, prohlédnu si fontánu a přejdou na druhou stranu, kde Scotty pomáhá Arie ven.

„Přines kufry,“ nařídím mu.

Scotty přikývne, zabubnuje si prsty o stehno a rozhlédne se kolem. „Jdu na to, šéfe. Mám tu počkat nebo...“

„Běž se třeba najíst. Ubytuj se v tom penzionu, co jsem ti zařídil,“ odbydu ho. „A buď na mobilu.“

„Můžeme, lásko?“ zeptá se Aria a se zářícíma očima mě chytí za ruku.

Přikývnu, vymaním se z jejího ocelového sevření a položím jí ruku na bedra. Společně vystoupáme po širokých betonových schodech, lemovaných bílými sloupy, k dvoukřídlé bráně z tepaného železa.

Vtom mi zazvoní mobil, a když ho vytáhnu z kapsy, zjistím, že volá Giovanni.

„E...“ spustí Aria.

„Běž. Hned přijdu.“

Aria se zarazí a v očích se jí vzdorovitě zablýskne. Nakonec mě ale poslechne a vejde dovnitř beze mě. Se zatnutou čelistí čekám, až zmizí uvnitř, potom mobil odemknu a sejdu zpátky po schodech dolů.

„Kýč,“ pronese Gio místo pozdravu. „Dílo vnímané jako nevkusné kvůli přílišné výraznosti nebo dojímavosti, ale někdy ceněno s ironickým odstupem nebo s vědomým nadhledem... To jsou ale sračky.“

„A to tvůj fotřík tvrdil, že nestojíš za nic.“

„Jo, co on o tom ví?“ odfrkne si Gio.

„Doufám, že mi voláš, abys mi řekl dobré zprávy.“

„Volám ti snad někdy proto, abych ti řekl ty špatný?“

V tom má pravdu. V naší branži se o špatných zprávách nemůžeme bavit po telefonu, a už vůbec ne v téhle době, kdy můžeme být odposlouchávání přes jakékoli zařízení.

„Přijali naši nabídku na Brooklyn Heights,“ pokračuje Gio.

„Výborně.“

„A tvůj tatík mě pořád bombarduje, abys mu zavolal.“

„No jo, no jo, zavolám mu,“ povzdychnu si a prohrábnu vlasy.

„Jakmile to tu vyřídím.“

„Fajn. Víš, nervuje mě, když mě využívá, aby ti dal za vyučenou.“

„On mi za vyučenou nedává, ty jeden debile. Jen chce, abych se mu ohlásil.“

„Ha!“ rozesměje se. „Já jen říkám, že nerad dělám prostředníka. Tvůj tatík na tom není poslední dobou nejlíp, chápeš?“

„Opatrně,“ varuju ho.

„Jak to vůbec jde?“

„Záleží, jak se to vezme,“ vzhlednu k okázalé budově a zašklebím se.

Vkročím na cestu vedoucí dozadu na zahradu a pod nohama mi křupne štěrk. Zamžourám do dálky, na obrovský, nekonečný bazén, který jako by přetékal rovnou do oceánu, a na dvoupodlažní domek po levé straně, který je větší než všechny domy v sousedství, kde jsem vyrostl.

„Ptám se třeba na tu ježibabu, co si máš brát.“ Použil sice hravý tón, ale mě neošálí. Giovanni Ariu nikdy neměl v lásce – je podle něj povrchní a nedá se jí věřit. V tom má nejspíš pravdu, ale hluboko uvnitř je to dobrý člověk. Kdyby nebyla,

tenkrát by mě nezachránila a nechala by mě na břehu řeky vykrvácet.

Navíc, co je mi po tom, jestli je povrchní? Neberu si ji, abych s ní vedl hluboké rozhovory. Potřebuju jen, aby držela zobák a roztahovala nohy, odnosila mi pár dětí a nedělala mi na veřejnosti ostudu.

„Hod' se do klidu,“ odseknou.

„Je to povrchní kráva se sladkým hláskem a sexy nohama. Co bych se měl házet do klidu?“

Ušklíbnu se. „Říkáš to, jako by na tom bylo něco špatného.“

Náhle mě vyleká jakýsi praskavý zvuk. Otočím se a vzhlednu k sídlu. Ničeho si nevšímnu, ale když se otočím zpátky k bazénu, všimnu si, že v dálce někdo stojí.

Je to žena, opírá se o cihlový dům a dívá se přímo na mě. S nadzvednutým obočím jí pohled opětuju, žena se narovná a přejede nehty po dlouhých, *upnutých* černých šatech.

Je... ani ji nedokážu popsat. Vlasy má tak světle blondaté, že vypadají jako stříbrné, a dokonale jí spadají k plnému poprsí. Žena se odlepí od zdi a smyslně ke mně zamíří. Šaty jí stékají po dokonalých křivkách jako hedvábí.

Pane na nebi.

Giovanni mi cosi dál vykládá, ale já ho ani trochu neposlouchám.

Žena se zastaví pár kroků ode mě, roztáhne krvavě rudé rty do líného úsměvu a ve tvářích se jí objeví dolíčky.

„Máš ještě něco na srdci, Gio?“ přeruším jeho monolog.

„Tak poslouchej, ty jeden nevychovanej kreténe...“

„Nemám tu signál,“ vymyslím si, aniž bych odtrhl pohled od té záhadné cizinky. Oči jí září, stahují mě k sobě jako temné vodní víry a já najednou nemůžu popadnout dech.

Žena si olízne spodní ret a já k němu sjedu pohledem.

Zavěším dřív, než se Gio zmůže na odpověď.

Se ženou na sebe v tichosti hledíme, a i když je to zvláštní, s každým nádechem jako by atmosféra houstla a napínala se jako gumička, která každou chvíli praskne.

„Kvůli mojí maličkosti mobil schovávat nemusíš,“ řekne nakonec.

Mluví pomalu, s každou slabikou si pohrává a její hlas se přese mě valí jako vlna horka. Má silný jižanský přízvuk, což dává smysl, a v tu chvíli si uvědomím, že Aria takhle vůbec nemluví.

Zastrčím mobil zpátky do kapsy. „Působíš na mě jako někdo, komu se vyplatí věnovat veškerou pozornost.“

Zazubí se.

Můj žaludek udělá přemet.

„Enzo Marino,“ pronese.

Většinou mi vadí, když mě lidé oslovují celým křestním jménem. Vždycky se mi totiž vybaví, jak jsem byl malý a máma na mě ječela, že dokud budu žít pod její střechou, budu ji poslouchat.

Když ale skane ze rtů *téhle* ženě, jako bych se koupal v medu.

„Řekl bych, že jsem v nevýhodě,“ poznamenám.

Neznámá přistoupí o krok blíž a vzhledne ke mně zpod dlouhých, černých řas. „Nechce se mi věřit, že by se muž jako ty někdy octl v nevýhodě.“

Nevím, jestli mi lichotí, nebo uráží moje postavení, a to jí také povím.

Žena pokrčí rameny. „Záleží asi, jak si to vyložíš.“

Zacuká mi v koutku úst. Znovu si ji prohlédnu. Hltám její něžné, plné křivky, ke kterým snad lne i okolní vánek.

„Jsi zajímavá,“ prozradím jí.

„To slýchávám běžně,“ odvětlí.

„Běžně?“

„Jo.“

Vklouznou rukama do kapes a zhoupnu se na patách. „A jméno si taky běžně necháváš pro sebe, nebo jsem výjimečný?“

Žena se rozesměje a já mám pocit, jako by mi kolem krku omotala šálu. „Jsi muž, brouku. Na těch bohužel není výjimečného nikdy nic.“

S úšklebkem přistoupím blíž a vzduch mezi námi se chvěje, jako když člověk rozehraje strunu a ta začne vyluzovat temný, hluboký tón. „To zní, jako bys zatím nepotkala toho pravýho.“

Cizinka mi úsměv opětuje a v očích se jí pobaveně zablýskne. „To zní jako něco, co by ten pravej rozhodně neřekl.“

Usměju se ještě víc, ačkoli se o mě začnou pokoušet výčitky svědomí. Flirtovat takhle okatě s jinou mi není vůbec podobné, ale je na ní něco... něco, čemu nedokážu odolat. „Řekni mi, jak se jmenuješ, *piccola sirena*.“

V očích se jí zablýskne, ale pak se ozve křupání šterku pod pneumatikami a ženě padne pohled kamsi za mě. Kouzlo okamžiku pomine a já mám pocit, jako bych dostal pěstí do břicha. Ta žena mi úplně vyrazila dech a pohmoždila plíce.

„Tak zatím, Romantiku.“

A pak kolem mě projde.

Ohromeně sleduju, jak se vzdaluje. Odkud zná moji přezdívku? Najednou mě ohromně zajímá a to mě štve.

„Prozrad' mi, jak se jmenuješ,“ zavolám za ní.

Dívka se ke mně cestou natočí, zešíroka se na mě usměje, čímž dá na odív své bílé zuby, a v očích se jí pobaveně zablýskne.

A potom zahne za roh a zmizí mi z dohledu.

Venesa

Sloupnul se mi lak na nehty. Na všech nehtech je červený lak hladký a dokonalý, až na malíček. Navíc se mi odloupl na kraji, což je to nejhorší místo, kde se to mohlo stát. Moje mysl běží jako o závod, tak jako vždycky, a snaží se přijít na to, kdy k tomu došlo. Stalo se to předtím, nebo potom, co jsem míchala methylbromid? Možná jsem si ho odloupla potom, co jsem ho vyrobila, ale předtím, než jsem ho použila. Anebo jsem si ho odloupla v autobuse cestou do strýcova sídla o rozloze šestnácti hektarů.

Nejspíš jsem si ho ale odloupla, když jsem narazila na Enza Marina, který se promenádoval po zahradě, jako by mu patřila.

Když jsem nervózní, ničím si kůžičku kolem nehtů, což je sice nechutný zlovyk, ale nedokážu se ho zbavit. A i když to přiznávám jen nerada,ENZOVA přítomnost mě znervózňuje.

A to z několika důvodů, i když bych je nikdy nevyjmenovala nahlas.

„Mělo to vypadat jako náhoda,“ zaburácí strýc T., čímž mě vrátí do přítomnosti.

Svším ruku do klína, překřížím nohy a zabořím se hlouběji do křesílka před strýcovým stolem. Ten mě probodává nebesky modrýma očima, ve kterých se zřetelně zračí nespokojenost nad tím, jak jsem se vypořádala s posledním úkolem. Kamenný výraz mu nikdy nešel – kdykoli zuří, chřípí se mu rozšiřuje a vrásky prohlubují.

„Ups?“ pokrčím rameny a zazubím se na něj.

Strýc uhodí pěstí do stolu z třeshňového dřeva a všechno na něm se rozklepe – včetně křišťálové sklenky s bourbonem z Kentucky, pouzdra na ty nejlepší kubánské doutníky vyrobeného na míru a zarámované fotografie jeho zesnulé ženy Antonelly a jejich dokonalé dcerušky.

„Do háje, Veneso, tohle není hra. Když ti řeknu, ať to vypadá jako předávkování, tak to uděláš tak, *aby to vypadalo jako předávkování*.“

Zahryzne se do mě stud, přímo do místa, kde toužím po strýcově uznání. „To já vím, jen jsem prostě...“ Zmlknu, protože jaký má smysl obhajovat něco, co bych obhajovat vůbec neměla? Udělala jsem, co mi nařídil, a to by mělo stačit.

On je ale očividně jiného názoru a mně bohužel na jeho uznání stále záleží. Pokud k sobě budu zcela upřímná, na ničem jiném mi nesejde.

Narodila jsem se ale ve znamení Lva, a tak nedokážu držet jazyk za zuby a cítím potřebu se k tomu vyjádřit.

„Takhle to bylo lepší,“ namítnu. „Poškodili jsme mu mozek, takže bude mít vážné doživotní následky.“

„Pokud to přežije.“

Zaváhám a pak přikývnu. „Správně.“

Strýc bubnuje krátkými nehty o stůl a pozoruje mě. „Napadlo tě někdy, že třeba *nechci*, aby přežil?“ Strýc zavrtí hlavou a svráští

prošedivělé obočí. „Teď mi zbývá jen sedět na prdeli a čekat, až mi ten debil státní zástupce půjde po krku.“

Odfrknu si. „Prosím tě, nějaký atlantický motoklub a jejich příbuzný jsou všem u prdele.“

Upřímně řečeno, v těchto končinách zákon hájí banda samozvaných dobráků, kteří předstírají, že jim nad hlavami září ctnostná svatozář, ale většina z nich se dá koupit. Za kolik, to zjistím snadno, jakmile s nimi začnu vyjednávat, abych je umlčela a oni přimhouřili oko.

Když jsem švagrovi nově zvoleného předsedy klubu zabodla do paže jehlu, vyslala jsem tím zprávu – buď s námi budete dál spolupracovat, nebo někdo přijde k úhoně. Navíc pokud je nebudeme držet zkrátka my, případně ten úkol strážcům zákona a ti svou práci dělají na hovno.

Státní zástupce by nám vlastně měl děkovat.

Ale předávkování drogami? To je hrozná nuda.

„Měl jsem ten úkol dát někomu jinému,“ zamumlá strýc.

Odfrknu si. „A komu?“

Strýc zvedne ruku a znovu jí uhodí do stolu. „Třeba Basovi.“

To je pěkně směšný nápad. Bastien je sice oficiálně strýcův zástupce, ale vyžívá se v brutálním mučení, tedy nenápadný by rozhodně nebyl. Bastien je pro mě jako bratr, ale na tenhle úkol by se vůbec nehodil.

„Kdokoli jiný by jen přitáhl větší pozornost a ty to víš.“

„Kdokoli jiný by *poslechl příkaz*, nebo bych ho zabil.“

Několikrát otevřu a zase zavřu ústa, protože má přísně vzato pravdu. Jakmile člověk neuposlechne Trenta Kingstona, je po něm. Jako jeho neteř mám jisté výhody, ale i příbuzní musí mezi sebou vytyčovat hranice. Někdy si říkám, kdy je nevědomky překročím.

Z té myšlenky se mi svírá žaludek. Každý den se bojím, že jsem strýci vzdorovala moc, on se mnou přestane být spokojený a já přijdu i o tu trošku pozornosti, kterou jsem si vydobyla.

„To seš celá ty,“ pokračuje a prohrábne si načesané bílé vlasy.

„Jak jako?“

„Prostě...“ Mávne rukou. „Hraješ si s jídlem.“

Založím si paže na hrudi. „S žádným jídlem si nehraju a to přirovnání se mi pěkně hnusí.“

Strýc svráští obočí.

Já to své, dokonale tvarované, pro změnu nadzvednu.

„Odbyla jsi to,“ vyčte mi.

„Co prosím?“ V životě mě nikdo tak neurazil. „Vždycky pracuju s naprostou přesností. Žádnou stopu jsem po sobě přece nenechala. Ten chlap měl mrtvici. Jestli přežije...“

Strýc si odfrkne.

„*Jestli přežije*,“ zopakuju, „Johnston Miller se bude každý den na svého švagra dívat s vědomím, že mu to způsobil on, a živá připomínka je vždycky mnohem lepší než ta pohřbená v hlíně.“

„O tom ty nerozhoduješ.“

„Co na tom vůbec sejde?“ Jakmile ta slova vypustím z úst, okamžitě jich lituju. Víím, že ho svou drzostí vytáčím ještě víc, ale momentálně se mi vůbec nedaří držet jazyk za zuby.

„Sejde na tom, protože na tom sejde mně.“ Strýc zvedne bourbon, namíří na mě prst s mohutným zlatým prstenem a zahledí se na mě zpoza sklenky. „Jednoho dne přestaneš mít kliku, děvenko, a stáhneš celou tuhle rodinu ke dnu.“

Našpulím rty.

Přehání to – naše rodina je široko daleko nejvlivnější. Nejen že strýc vlastní největší stavařskou firmu v Jižní Karolíně, ale

podstatně se angažuje i v lodní dopravě a vlastní mnoho překladišť napříč Jižní Karolínou i sousedními státy.

Král moře.

Pod tím vším se ale rozprostírá ještě celé podsvětí, tak jako pod vším, a právě to tvoří základ úspěchu rodiny Kingstonových.

Tohle ale strýc dělá pořád – vždycky mi zadá nějaký úkol a pak nadává na to, jak jsem ho splnila. A často mě oslovuje děvenko. Jako bych byla malá.

A to mi je dvacet čtyři a starám se o něj stejně dlouho, jako se on stará o mě.

Nakloním se blíž, vezmu si jeden doutník a zapalovač z ne-rezové oceli, který nechává vedle. Vložím si doutník do úst a zapálím si. Vmžiku mě obklopí hustý dým a na jazyku se mi roztančí chuť tabáku doprovázená zemitou vůní s nádechem espressa. „Co musí ženská udělat, aby si tady vysloužila špetku respektu, strýčku T.?“

„Chceš respekt, Veneso? Už mě nezklam.“

Skousnu doutník, naposledy z něj potáhnu, přisunu si ke kraji stolu popelník a doutník na něj položím. „Promiň. Polepším se.“

Jsou to prázdná slova, ale chci mu udělat radost. Nebo chci spíš upokojit tu část sebe, která zoufale touží po jeho lásce.

V duchu však slyším i tenký hlásek, který mi našeptává, že si přál předat vzkaz, a ten jsem předala. Podepsala ho. Zapečetila. Doručila. Nemůžu za to, že to nechápe.

Muži. U nich vždycky platí, že pýcha předchází pád.

Strýc T. vydechne, ale nepřestává mě pozorovat. Za ty roky jsem se naučila, že není dobré ticho vyplňovat blábolením, a tak se zaobírám hlouběji do křesla a klid nenarušuju.

V pozadí hraje klasická hudba a něžná melodie mi dráždí nervy.

Když jsem byla malá, pár měsíců potom, co máma umřela a mě poslali sem, jsem se strýčka T. šla zeptat, proč si pořád pouští tuhle hudbu. Odpověděl mi, že si pak připadá sofistikovaně, a i když se mu moc nelíbí, „člověk se musí tvářit tak, jak chce, aby ho ostatní vnímali“.

A Trent Kingston si vždycky přál, aby ho ostatní vnímali jako sečtělého elegána. Prý je to součástí našeho rodinného dědictví.

Dřív, kdykoli strýc odjel s manželkou a dcerou na rodinnou dovolenou, jsem se vyplížila do jeho kanceláře, schoulila se na jeho kožené židli za mohutným stolem z třešňového dřeva připomínající trůn, pustila si Chopina nebo Pachelbela a představovala si, že mi v té rezidenci o rozloze čtrnácti set metrů čtverečních dělá společnost i někdo jiný než jen uklízečky a chůva.

Ta hudba mě uklidňovala, jako když přes sebe člověk za chladné noci přehodí měkkou přikrývku.

Teď ji však nemůžu vystát. Jen mi připomíná všechno, co mám na dosah, ale nepatří mi to.

„Úplně slyším, jak ti to v hlavě šrotuje,“ povzdychne si strýček T.

Proberu se a zahledím se na obrovský obraz za jeho zády. V hrudi se mi rozprostře bolest.

Ten obraz se v rodině Kingstonových dědí z generace na generaci, z otce na syna, jako nějaký obřad zasvěcení.

Nezobrazuje však naši rodinu, nýbrž sedm prázdných mramorových trůnů na dně oceánu, uprostřed nichž se vznáší zářící trojzubec. Trůny znázorňují sedm království Atlantidy, z kterých podle legend pocházejí naši předci.

To všechno je mi ukradené.

Obraz chci jen proto, že ho zbožňovala máma, a to natolik, že její otec porušil tradici a místo synovi ho věnoval jí.

Ted' by měl patřit mně.

„Jsi celá máma,“ poznamená strýc T.

Píchne mě u srdce, jako pokaždé, když ji zmíní.

Co ty o tom víš? chci se zeptat. „To říkáš pořád,“ šeptnu místo toho.

Strýc mě propíchne pohledem, ale dál už to nerozvádí. Napije se bourbonu a sklenku položí. Potom si taky vezme doutník, zapálí ho a potahuje z něj tak dlouho, dokud se kolem něj nevznese hustý kouř a nezahalí ho jako mlha. „Přijela ti sestřenka, víš o tom?“

Při zmínce o Arie se mi sevře žaludek. „To mi došlo, když jsem venku potkala jejího snoubence.“

Strýc se sevřenou čelistí převaluje doutník mezi prsty. „Nemusíš to říkat tak zklamaně.“

Klesne mi brada. „Nejsem zklamaná.“

Ale jsem.

„Jen mě to... překvapilo. Už je to kolik? Šest let?“

Strýček přikývne. „Každý se nakonec vrátí ke svým kořenům. Rodina je vždycky to nejdůležitější na světě.“

Aria je stejně stará jako já a je to tatínkova holčička každým coulem. Je to princezna rodiny Kingstonů, a tím pádem i Atlantic Cove.

Myslím si, že když utekla do Manhattanu, všichni místní předpokládali, že se za ní strýc vydá a dovleče ji zpátky. To ale neudělal. Místo toho posílal mě, abych ji „kontrolovala“.

Ted', když je zasnoubená s mužem jako Enzo Marino, k tomu však už není důvod.

„A proč se teda vrátila?“ zeptám se jakoby nic a bubnuju přitom nehty o opěrku křesla.

„Pořádám pro ně večírek na oslavu jejich zasnub,“ zazubí se strýc zeširoka.

Nevěřicně vydechnu. „To snad nemyslíš vážně?“

„Proč by ne?“

„Já nevím...“

Ale vím.

Enzova reputace ho předchází, dokonce i tady v Jižní Karolíně. Je to syn Carlose Marina, který prý sám svrhl komisi italsko-americké mafie, znovu zavedl roli *capo di tutti capi*, tedy šéfa všech šéfů, a osobně se jí chopil.

Představa, že se s touhle rodinou spojíme, se mi vůbec nelíbí a to, že strýc k tomuto sňatku svolil, mě znervózňuje.

Aria navíc ani neví, že je sňatek domluvený.

„Vážně si myslíš, že je to dobrý nápad?“ naléhám na něj.

„Nejsi tu od toho, abys mi kladla otázky,“ odvětí jednoduše.

„Jsem jen obezřetná,“ bráním se. „Uvědomuješ si, jak moc se to může zvrtnout, jestli se něco pokazí? Enzo má moc, to beze všeho, ale vážně chceš, aby se oženil s tvou dcerou? Kdy naposledy jsme měli stejný cíl jako oni?“

Strýc nakloní hlavu. „Co ty víš o tom, jaký máme cíle?“

Vzhledem k tomu, co pro něj dělám, bych řekla, že o tom sakra něco vím. Polknu odpověď, která se mi dere na jazyk, a místo toho potřesu hlavou. „To je fuk. Jen jsem si myslela, že vzhledem k naší minulosti...“

„Dost!“ přeruší mě.

Vidím, že ho vytáčím – zatíná čelist a současně mu škube v koutku úst. „Ta svatba prospěje naší rodině i našemu podniku. Rozumíš?“

Očividně si dnes přeju zemřít, protože se neovládnu a vyhrknu: „Podle mě je to prostě riskantní. Nechat do naší rodiny vstoupit někoho od Marinů, když máme tolik tajností, je...“

„Copak se o tebe nestarám?“ vyštěkne.

Zmocní se mě výčitky svědomí. „Staráš,“ odpovím opatrně.

„Když tvoje máma umřela – budiž jí země lehká – nesnesl jsem ti snad modrý z nebe? Copak pro tebe nedělám všechno, co ti na očích vidím, i když mi to kolikrát způsobuje jen problémy? Jsi součástí podniku, i když jsi samej průšvih. Koupil jsem ti zaplivanej pajzl na jihu města jen proto, abys ho mohla zruinovat.“

Au. Tak to mě zabolelo. Mluví o baru, který provozuju – o Doupěti. Je to temný, špinavý podnik, ale je pro mě to nejdražší na světě.

Doupě zbožňuju. A strýce nejspíš taky.

Ale nesnáším, když vytahuje mou matku.

„Na oplátku po tobě chci jen to, abys mi byla věrná a věděla, kdy držet zobák,“ pokračuje a jeho tón se začíná přiosťovat. „Všechno bude v pohodě a z nás...“

„Z nás co?“

„Z nás bude jedna velká, šťastná rodina.“

Vyprsknu smíchy, i když mi do smíchu ani trochu není. Jsem akorát podrážděná, jako bych kousla do kyselého bonbónu.

„No tak, děvenko, neztěžuj mi to,“ domlouvá mi. „Jsi moje eso v rukávu, vždyť to víš.“

Přikývnu. Z mého srdce vystřelí úponky a snaží se pochytyat jeho slova, jako když člověk v poušti chytá kapky deště.

„Jen se musíš naučit, kdy ustoupit a nechat rozhodování na mně. Tomuto hradu vládnú já, ne ty. A teď běž,“ propustí mě. „Zaběhni do kuchyně. Zjisti, jestli je už večere hotová. Ať to můžeme pořádně oslavit.“

Strýc mě vyhání a já ho poslechnu, tak jako vždycky. Postavím se a zamířím ke dveřím. Užůž sahám po klice, když vtom se strýc ozve znovu. „A Veneso? Čekám, že budeš dnes večer sekat latinu.“

Enzo

Když po hovoru s Giem konečně vejdu do sídla Kingstonych, Aria na mě čeká ve vstupní hale.

Mé kroky se díky vysokému stropu pokrytému kazetami rozléhají a od mramorové podlahy se odráží odlesky Ariina pětikarátového oválného prstenu.

Z každického kousku tohoto sídla přímo sálá neskutečné bohatství.

„Můžeme?“ zeptá se mě.

Přikývnu.

Aria mi věnuje zářivý úsměv, otočí se, chytne mě za ruku a začne mě vláčet chodbou. Mineme místnost, která bude určitě sloužit jako hlavní kuchyně, a dojdeme k mohutným dveřím z kaštanového dřeva na konci chodby.

„Tady má taťka pracovnu,“ zašeptá a dvakrát zaklepe. Než vejdemo dovnitř, pustím ji.

Za robustním stolem přímo naproti nám sedí Trent Kingston, z obou stran ho obklopují tmavé dřevěné police a veškerou pozornost upírá na nás.

„Tati!“ vypískne Aria a vyrazí k němu.

Trent se postaví a obejmě ji. Neviděli se dlouho a nejsem si jistý, jestli se rozešli v dobrém, a tak se držím zpátky, abych jim dopřál soukromí, a mezitím si prohlížím pracovnu.

Je hezká. Taková klasika. Samé dubové dřevo a vínová kůže.

Na zadní stěně však visí obraz, který se ke zbytku pracovny vůbec nehodí.

„Pane Marino,“ ozve se Trent, pustí Ariu a kývne mi na pozdrav.

Projevil mi úctu a toho si vážím. Vykročím k němu a potřesu jeho nabízenou rukou. „Klidně si můžeme tykat. Já jsem E.“

„Už jsem si říkal, jestli mi tu mou holku někdy vrátíš. Jsem rád, že jste konečně přijeli.“

„Tati,“ ohradí se Aria.

Usměju se, ale nic neřeknu.

„Doufám, že cesta sem proběhla v pořádku,“ pokračuje Trent.

„E. má soukromej tryskáč,“ chlubí se Aria. „Taky by sis měl nějaký pořídít, tati. Pohodlnější let nezažiješ.“

„To bych neřekla,“ ozve se kdosi.

Chloupky na krku se mi zjeví, protože ten hlas poznávám. Záhadná kráska, kterou jsem potkal na zahradě před pár minutami, vklouzne dovnitř a pomalu, jako by nikam nespěchala, dojde k Arie. Na okamžik se mi zahledí do očí, ale potom sklouzne pohledem k mé snoubence. „I tryskáč může havarovat a bude po tobě.“

„Veneso,“ pozdraví ji Aria s kamenným výrazem. „Proč mě nepřekvapuje, že se ještě pořád přiživuješ na mojí rodině?“

Venesa.

Konečně znám její jméno.

„No, někdo tady musel zůstat a postarat se tu o to, když jsi zdrhla,“ odvěti Venesa.

Aria si odfrkne. „Šťourat se v minulosti ti fakt jde.“

„Mám se v ní začít šťourat víc?“ opáčí Venesa.

Aria semkne rty. „Nevím, čemu se pořád divím. Ty vždycky akorát...“

„Holky, to by stačilo,“ okřikne je Trent a přimhouří oči na Venesu. „Máme společnost.“

Venesa obrátí pohled ke mně a tentokrát ho jen tak neodvrátí. Místo toho si mě změří od hlavy k patě a já její zkoumavý pohled cítím na každém centimetru svého těla.

„Tak to se omlouvám,“ prohodí. „Vůbec jsem si tě nevšimla.“

Oba víme, že lže. „To neřeš.“

Venesa ke mně přejde a podá mi ruku. Když ji přijmu, zalije mě horko. Přiložím si ji ke rtu a otřu se rty o její hřbet. Už jsem to dělal tisíckrát, ale teď je to sakra jiné.

„Takový gentleman,“ zašeptá.

„Těší mě, Veneso.“ Zlehýnka ji pohládím palcem po kloubcích.

„Opravdu?“ Vyklouzne mi.

Chytnu Ariu kolem pasu, abych vykompenzoval to, jak nevhodně jsem se právě zachoval.

„Zdá se mi, že jsem teď trochu v nevýhodě, pane...“ nadhodí Venesa.

„Marino,“ přistoupím na její hru.

„Marino,“ zopakuje. „Takže jsi Ital?“

„Ano.“

„A důležitý?“ nadzvedne koutky.

„Záleží na tom, koho se ptáš.“

„Hmm.“ Nakloní hlavu a znovu si mě pomalinku změří od hlavy k patě. „Nikdy jsem o tobě neslyšela.“

„Tak to jsme na tom stejně.“

„Veneso!“ zahřmí Trent a Venesa se okamžitě narovná, ztuhne, úsměv jí spadne ze rtů a ona si nasadí neproniknutelnou masku.

„Omluv prosím mou neteř,“ řekne Trent. „Žije s námi už několik let, ale její matka nebyla zrovna známá svou zdvořilostí, takže si určitě dovedeš představit, jak těžké je takovou mladou ženu něco přeučit.“

To od něj byl docela podraz.

Aria se o mě opře. „Umírám hlady. Už bude večere?“ zeptá se otce.

„Vlastně bych si před jídlem ještě rád promluvil s E. Běž napřed. Sejdeme se v jídelně.“

Aria přikývne jako poslušná holčička, postaví se na špičky, políbí mě a vyhopká z pracovny.

Na to, že to tu údajně nesnáší, vypadá docela spokojeně.

Otočím se a usadím se v křesle. Nedivím se, že si Trent chce promluvit. Dává mi tím najevo převahu, to, že jsem na *jeho* území, v *jeho* domě a беру si *jeho* dceru. Na jeho místě bych udělal totéž.

Má ale smůlu, protože mně je to u prdele.

Jakékoli území si můžu přivlastnit.

Dveře se s klapnutím zavřou a Trent se usadí za stůl.

Venesa ho překvapivě následuje a sedne si na roh. Překříží dlouhé nohy, šaty se jí díky rozparku svezou stranou a ona tak dá na odiv celé své nádherné silné stehno.

Do rozkroku se mi nahrne krev, a tak si poposednu a donutím se odvrátit od ní pohled, aby se mi nepostavil. Tohle je naprosto nepřipustné, a i když podvádění patří běžně k mafiánskému životnímu stylu, já jsem k němu nikdy netíhl.

Byl jsem svědkem toho, jak to užíralo mámu, a ať mi nikdo netvrdí, že to pro ni nebyla poslední kapka.

„Jsem rád, že jsi k nám konečně zavítal, E. Bylo by tedy hezký, kdyby ses tu ukázal dřív, nebo alespoň zavolał, než jsi tu velkou otázku vyslovil, ale člověk asi nemůže mít všechno,“ usměje se Trent s doutníkem v ústech.

Ušklíbnu se. Oba víme, že sňatek s mým otcem domluvil on. „Já se o dovolení většinou neprosím. To určitě chápeš.“

Trent přimhouří oči a svráští obočí, až se mu široké obočí zvrásní. „Víš, znal jsem tvýho bratra.“

Jako bych schyťal ránu do břicha, ale nenechám na sobě nic znát. Giuseppe, Peppino, jak jsme mu říkali, zemřel něco málo před třemi lety, ale občas mi to připadá jako včera.

Takový už zármutek nejspíš je. Když už si člověk myslí, že se naučil dýchat, znovu mu vyrazí dech.

„Vážně?“ Přehodím si nohu přes nohu.

Venesa si povzdychne a já k ní zalétnu pohledem. Snažím se přitom ignorovat, jak to mezi námi jiskří. Nesedíme sice u sebe, ale jiskry mezi námi přeskakují tak moc, jako bychom se dotýkali.

„Chtěl si tu otevřít hotel, věděl jsi to?“ pokračuje Trent.

„Giuseppe dělal spoustu věcí, o kterých jsem neměl tušení.“ Pokouším se znít vyrovnaně, ale v duchu si říkám, jak mi to *do hajzlu* mohlo uniknout.

Když jsem vyrůstal, do záležitostí svého bratra ani otce jsem se nepleťl. Detaily o Peppinově podnikání ani to, jak podnik vedl, mě nikdy nezajímaly. Teprve když zemřel a já zaujal jeho místo, jsem si uvědomil, že jsem ho možná nikdy vůbec neznal.

Téměř okamžitě jsem se dozvěděl o jeho obchodních dohodách, které byly pochybné i na naše poměry, a o nemanželských dětech, které zplodil s několika různými ženami. K žádnému z nich se veřejně samozřejmě nikdy nepřiznal, a tak není žádné